

## Verslag van het kinderkamp 2018

De drie weken van het Boga-kamp zijn verstreken met alle uitdagingen die zijn meegemaakt. Één hiervan was het weer: voor het eerst in de kampgeschiedenis regende het elke dag, met uitzondering van één dag in deze drie weken.

Het goede nieuws was dat het op sommige dagen, niet de hele dag regende, enige tijd de zon door kwam en kinderen buiten konden spelen. Helaas was het sportveld, vanwege het weer, voor het grootste deel van de tijd niet bruikbaar.

Een andere uitdaging was de septic tank die we, vanwege te veel regen, op vrijdagavond, aan het einde van de eerste week, vol was. We worstelen met de situatie die ontstaan was en moesten de Turkse buitentoiletten gebruiken tot maandag, toen Nelu erin slaagde een speciale stofzuiger te vinden en te brengen, om hem leeg te maken. We hebben veel stress ondervonden toen de machine werd vastgemaakt aan een zeer oude tractor zonder remmen en de bestuurder was bang de heuvel af te rijden als tank vol was.

Wat betreft het personeel dat we proberen te contacteren om er te zorgen voor goede mensen krijgen. We zijn gezegend, door God, omdat we een goed team te hebben, zowel voor administratie als voor kinderen. In de keuken, samen met Ani, Florica en Lili, kregen we de eerste anderhalve week een tweede lid, de moeder van Cristina en Lavinia (de leiders).

Wat de kinderleiders betreft, moeten we beginnen met degene die al jaren niet meer ontbrak, de gitarist Ovi en een week later kwam ook zijn vrouw Nicoleta bij ons. Sommige leiders konden maar een week komen, anderen moesten dingen regelen in Oradea en gingen terug. Maar andere waren er gedurende de hele periode van drie weken. Het waren Sergiu, David Pentea en natuurlijk Ovi als jongensleiders en samen met hen was David Olar, een zeer betrouwbare jongeman die ons de eerste twee weken hielp. Meisjesleiders waren Rebeca Buzle, Andreea Filip en twee nieuwe Andreea en Raluca voor de hele periode. Toegevoegd aan deze groep zijn nog twee (2) leiders. Rebeca voor de eerste week van het kamp, één van hen is een student die door ons wordt gesponsord. Or was Cristina er voor een week en haar zus Lavinia voor anderhalve week. We hadden ook Iulia, de dochter van de directeur van Emanuel middelbare school en Sandra voor twee weken. We begonnen de eerste week met 11 leiders en beëindigden het kamp met 8 vermoeide leiders. De meeste leiders kwamen voor de eerste twee weken van het kamp en in de laatste groep hadden we minder hulp maar over het algemeen was alles in orde, want we sloten het kamp af met een hele mooie groep leiders en kinderen. Natuurlijk was het erg vermoeiend voor de leiders die er waren voor de hele periode maar aan het einde konden we ons allemaal verheugen over de goede dingen die gedaan zijn

Zoals elk jaar verdeelden we de kinderen in leeftijdsgroepen en begonnen we de kampen met de middelbare leeftijd van 10-12 jaar (36 kinderen), maar in elke week waren er uitzonderingen omdat sommige kinderen met hun oudere of jongere broers kwamen. Bijvoorbeeld Andreea Oltean (6 jaar) kwam in de eerste week met haar oudere broers samen omdat er niemand was om bij haar te zijn als moeder op het werk was. Tweede week, waren de jongste kinderen 6-10 jaar oud (31 kinderen) en we eindigen met de oudste kinderen leeftijd groep 12-18 jaar (38 kinderen). Helaas kwamen de kinderen van Sculean en Otvos in de tweede week niet en daarom was de groep kleiner dan zou moeten.

We beginnen het kamp op zaterdag 7 juli, maar we zijn er donderdag al heen gegaan om het kamp voor te bereiden en schoon te maken. De kinderen kwamen met grote opwinding aan, maar al snel begon het regenachtige weer het enthousiasme af te koelen. Vanwege het natte weer waren er verschillende tegenvallers. Eén was dat we de kleding en handdoeken die we hadden gewassen niet konden drogen. Soms duurde het maximaal drie dagen voordat ze droog waren. Daarom ontwikkelen we bijna een ritueel om een tuinhuisje te gebruiken, dat bedoeld is om ons tegen de zon te beschermen, om de gewassen kleding, zodra de regen, op te hangen. Daardoor raakten we door onze kledingreserve en moesten we kleding kopen omdat sommigen nat werden en van kleding moesten wisselen omdat ze niet op tijd bij het toilet vandaan konden komen..In elke groep hadden we kinderen die luiers nodig hadden, sommigen zelfs overdag.

Dat gaf ons ook extra werk, omdat we ze elke dag moesten wassen en hun kleren moesten wassen. Ook waren er maar heel weinig gelegenheden voor de kinderen om gewone uitstapjes in de natuur te maken, want de regen kwam de hele dag. Bij één gelegenheid besloten alle groepsleiders en kinderen om in Boga naar een oude mijn te gaan om het dagritme te veranderen. Ze vertrokken vreugdevol maar toen kwam er een grote regenbui en werd alles van kop tot teen nat.

Het was geen ramp, maar desalniettemin in het kamp moesten omkleden en de natte moesten worden gewassen zonder hoop op snelle droging. Deze nieuwe toestand, die duurde tot de laatste dag van het kamp, zorgde ervoor dat de kinderen zich meer concentreerden op spellen en knutselen binnenshuis. Daarom gebruiken we elk droog moment om overdag buiten te spelen, maar tot onze vreugde zagen we de kinderen in alle weken genieten van de tijd in Boga, zelfs in deze niet zo gelukkige weersomstandigheden. Daarom combineren we volleybalwedstrijden, badminton, frisbee en heel weinig voetbalwedstrijden met indoor tafeltennis, kaarten spelen, schaken en ga zo maar door. Een andere activiteit was het bekijken van een hoofdstuk van een videoreeks genaamd Bijbel, het boekenboek, die de kinderen hielp de gebeurtenissen waarover ze meer leren, bij de bijbelstudie, dagelijks beter te visualiseren.

In dit jaar waren er zoals altijd leuke of niet zo leuke verhalen. Een heel mooi verhaal uit de eerste groep was een meisje van 6, van familie Oltean die zo onder de indruk was van de gebedstijd en ze zei dat ze helemaal niet thuis bad, maar dat ze nu wil beginnen. Ze vroeg Ani om haar te helpen bidden, maar toen werd ze verlegen en stil. Maar toen zei ze dat ze haar moeder ook zou vragen om te bidden. Ze genoot ook van de christelijke kinderliederen. Toen het lied van de ark van Noach werd gespeeld, vroeg ze of zij ook het kind van God was. En de dieren waar ze de kinderen van God zijn ... grappig, maar we moeten haar het verhaal vertellen en uitleggen.

Een andere situatie was Catalina (15) die, na veel van God gehoord te hebben en de mogelijkheid om tot Hem te bidden, ons haar droevige verhaal vertelde. Ze komt uit een gebroken gezin waar haar moeder vanwege zijn geweld de vader (een orthodoxe priester) scheidt. Ze werd bij de vader achtergelaten toen ze nog maar zeven was. Later, toen ze ouder werd, probeerde haar vader haar seksueel te misbruiken en liep ze weg van huis naar haar moeder. Er was een proces en na het proces dat onlangs plaatsvond, werd haar vader als onschuldig beschouwd, misschien ook vanwege zijn werk. Toch werd het meisje niet gedwongen om met hem mee te gaan en kon ze bij haar moeder blijven. Haar vraag aan ons was: hoe kan ze zich verhouden en tot God bidden wanneer haar vader, een priester van deze God, zo'n vreselijke man is.

Ook was er Alina (15), die, toen ze bij Boga kwam, een zeer verontrustende situatie verliet. Ze verloor beide ouders vanwege tuberculose en nu wordt ze grootgebracht door haar grootouders. Voordat ze naar Boga kwam, was haar grootvader erg ziek en werd bij hem ontdekt ernstige hartproblemen.

Terwijl ze in Boga was, probeerde ze contact te houden met het thuisfront waar haar grootvader op de beslissing van de arts zat te wachten: Kunnen ze nog steeds een hartoperatie bij hem doen of is zijn situatie geen enkele hulp. Kun je je voorstellen dat ze op zoek was naar troost en aanmoediging, mensen om haar zorgen mee te delen. Ze wilde ons ook foto's laten zien van haar recente doopsel en de vreugde om christen te zijn. Ze was erg blij om al deze en meer met ons allemaal te delen. Toen hadden we Tavi (8) die in de eerste twee dagen nauwelijks iets at en sliep en zei dat hij naar huis wilde (hij geeft toe dat hij een probleem heeft met thuis slapen). Hij heeft zichzelf zelfs een bloedneus bezorgd en hij zei dat hij ziek was. Maar na twee dagen wanneer Ani hem naar huis wilde sturen omdat ze zich zorgen maakte. Tot haar verbazing weigerde hij categorisch en toen veranderde alles. Hij begint te eten en beter te slapen. Nu was hij bang om naar huis te worden gestuurd als hij niet goed zou eten en dat was zo'n vrijlating, na onze ergste vrees dat hij het kamp misschien ongemerkt zou verlaten om naar huis te gaan. We waren erg dankbaar omdat we wisten dat dit Gods antwoord op ons gebed was! Nicoleta (12), die met een zeer lage waardering in Boga kwam, omdat ze thuis lelijk was en nog erger dacht dat kinderen om haar en haar weinig uitgespreide voortanden lachten. Ani had een gesprek met haar na een diavoorstelling met foto's genomen in het kamp tijdens die week en op een foto van haar kinderen lachten ze uit zoals bij elke andere foto, maar ze raakt huilend weg. Terwijl Ani met haar praat en uitlegt dat ze eigenlijk best knap is en haar voortandenprobleem later

kan worden opgelost met een beugel, was ze meer ontspannen. Toch huilde ze omdat ze niet naar huis wilde gaan. Toen zei een vriendin van haar die haar zag huilen: ik huil niet omdat ik weet dat ik nog steeds als een kind in het kamp kan komen voor de komende 4 jaar en dan nog eens 4 of 5 als een leider en je kunt met mij meegaan, oké? We barsten in lachen uit, maar dat kleine meisje blijft heel serieus. Het was grappig om haar toekomst in het kamp te berekenen.

Ionut Flavius had zo'n emotionele reactie en werd depressief in de nacht voordat hij het kamp verliet. We probeerden met hem te praten en het was erg moeilijk om erachter te komen wat te doen. We wisten dat hij het kamp niet wil verlaten, hoewel hij 15+ is, maar zijn familiegeschiedenis kent, met zijn vader in de gevangenis, immorele suïcidale moeder en alle moeite met voortdurende gevechten tussen zijn ouders ... we konden het begrijpen. Wat kunnen we hem eigenlijk vertellen: maak je geen zorgen, ga gewoon naar huis, alles komt goed!?!?.

We proberen hem aan te moedigen dat hij binnenkort alleen zal zijn, verantwoordelijk zal zijn voor zijn toekomst en dat hij ervoor kan kiezen om een ander soort leven te leiden.

Maar hij was niet de enige die verdrietig was en aan het eind van de week huilde en dit was iets anders dat ons aanmoedigde: alle knuffels vermengd met tranen!

Een heel moeilijk soort situaties tijdens alle drie de weken was toen kinderen incontinentie problemen kregen en dat zorgde voor extra moeite. Helaas, in de meeste gevallen, behalve één, waar de moeder ons vertelde, leren we te laat over deze gezondheidsproblemen nadat de matrassen al nat waren en we kleren, beddengoed en verschoningbedden moesten wassen. Sommige kinderen hadden dag en nacht luiers nodig en soms waren ze "vergeten" om voor de nieuwe luier te komen en kregen we te horen dat dit of dat kind weer nat is. De slechtere situatie was met Hermina, die zowel incontinent was als pups maakte, zelfs overdag. Dat was een van de moeilijkste kinderen om voor te zorgen. Ze vertelde ook iedereen dat ze drie jaar oud is, terwijl ze in feite zes is. Met haar alleen gelaten door haar moeder, samenwonend met haar zieke vader en opgevangen door een oud familielid, is het geen verrassing dat ze dat niet is. normaal functioneren.

Een zeer aangename verrassing in deze weken waren enkele van de nieuwe leiders die ons hebben geholpen. We hadden Raluca, een 14-jarig meisje dat erg verlegen was en op de een of andere manier negatief in haar houding. Ani had een leuk gesprek met haar (ze sprak over haar zeer harde vader) en samen met de houding van de andere leiders en mensen in het kamp was ze meer open en al snel ontdekten we dat we een van de beste leiders voor meisjes hebben. Toen ze een taak kreeg, deed ze het op zo'n verantwoorde manier. We vragen haar om Hermina in de gaten te houden en haar na elke maaltijd mee te nemen naar het toilet. En sinds dat moment hoeven we ons hier geen zorgen over te maken. Een andere leuke verrassing was Iulia, een leider die vorig jaar ook bij was. Ze was erg betrokken bij het helpen van de incontinentie kinderen en ze heeft nooit zo'n afschuwelijke baan gestedend.

Er waren twee moeders van deze meisjesleiders met wie we gesproken hadden, na het kamp, en zij zeiden dat volgens het verhaal dat hun dochters vertelden, er zo'n geweldige bediening is in het kamp met deze arme en sociale gevallen kinderen. Ze waren er zo enthousiast over.

Ik herinner me wat de Britse predikant ons jaren geleden al zei, dat het mogelijk is dat we niet alleen een impact hebben in de levens van de kinderen die hier komen, maar ook dat de jonge jongens en meisjes als leiders komen.

Ik zou deze verhalen met een grappige moeten eindigen. Zoals u weet, hebben we elk jaar de inspectie van de gezondheids- en hygiëneafdeling, wanneer meestal twee mensen komen om de omstandigheden en hygiëne in de keuken, badkamers, slaapkamers, enzovoort te controleren. Ook van het voedsel dat we koken en de manier waarop we voedsel bewaren.

Dit jaar kregen we van het team te horen dat dit "bezoek" van Beius zou moeten doen, dat ze niet zullen komen, aangezien een van hen ziek is en de ander nogal druk is. Dus we dachten dat dat goed was. Alleen maar om ons te laten bezoeken door het afdelingsteam uit Oradea, een man en een

dame, wat een inspectie op hoger niveau is.

Natuurlijk klaagden ze, zoals bij elke inspectie, nog steeds over sommige dingen die niet goed gedaan waren en dingen moesten hier en daar ook heel belangrijk veranderen, een cursus over hygiëne die Ani zou moeten nemen. Uiteindelijk, toen het rapport van de inspectiepapieren klaar was, zei de inspecteur dat ze het leuk zou vinden om haar 2 jaar oude kleindochter naar ons kamp te brengen en dat ze ook graag zou willen blijven (misschien volgend jaar, zij zei). Grappig na alle klachten over dingen die daar niet kloppen, komt ze met dit verlangen en voorstel. Het was een groot compliment!

Zoals je kon lezen, was dit zoals eerder gezegd nog een uitdagend jaar zoals ze allemaal. Maar net als elk ander jaar daarvoor was de moeilijke tijd vermengd met aanmoedigingen en zegeningen en konden we ons aan het einde verheugen over de uitkomst. Er waren veel mensen die we konden bedanken voor hun betrokkenheid, helpers, leiders, sponsors, gebedsmensen en bovenal danken we God voor alles waar we bij betrokken waren en de verbazingwekkende uitkomst die ons vreugde bracht zoals altijd wetend dat we weer in staat waren zoveel te bereiken goede dingen in zijn naam.

En voor jullie, onze beste vrienden in al deze MET GOD ZEGEN ALLEMAAL ZEGEN!